

Mucize 1 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Eylül 2014

1. Bölüm:

Bir ay evvel...

Mümtaz'ın olağan iş yolculuklarından biri idi yine. Kim bilir hangi gün kaçta gelirdi adam. En azından yokluğunda kafasını dinlerdi Zehra. Ama her nedense bir sıkıntı vardı içinde o gittiğinden beri. İçini bir kurt kemiriyordu adeta. Sıklaşmıştı bu adamın iş seyahatleri. Koyduğu yasaklardan biri de Mümtaz'ın mesai saatleri içerisinde aramamasıydı.

Ne de olsa anlamazdı Zehra toplantı nedir, iş yemeği nedir. Bu yüzden de fazla gocunmuyordu. Yine de o gittiğinden beri içindeki sıkıntı geçmek bilmiyordu. Hazır kaynanası uyumuşken, çocuklar da okuldayken gidip görmek istedi kocasını otobüsü kalkmadan. Belki karı koca oturur bir yerlerde bir şeyler yerler hoş da bir sürpriz yapmış olurdu kocasına. Geçen yaz pazardan aldığı uzun kollu gömlek hiç de fena durmazdı beyaz eteğinin üzerine. Biraz da allık sürdü mü renk gelirdi yüzüne.

-Hay, aklımla bin yaşayım. Şimdi sevinir beni gördüğüne hem de beraber yemek yer, laflarız,

Diye geçiriyordu içinden.

Henüz iki ay olmuştu Mümtaz'ın yeni işinden çalışmaya başlaması. Gereksiz yasaklar getirmişti karısına. Ne olurdu ki gün içinde arasa ya da ara sıra öğle yemeklerine beraber çıksalar.

Anlamazdı bunlardan ama yine de kadınlık ve insanlık onuru kırılmıştı. Sonuçta eşi ve çocuklarının babası idi. Öncesinde böylesi garip yasakları yoktu adamın.

Hazırlanırken bir yandan da gülümsüyordu kadın belli belirsiz. Aslında paylaştıkları fazla bir şey yoktu kocasıyla. Sonuçta okumuş, geçirmiş bir adamdı. Zehra ise ortaokul bitmeden bırakmıştı okumayı. Senelerce önce annesine sonra babasına bakıp evlatlık vazifelerini ifa etmişti. Babası ölmeden bir sene evvel evlenmişlerdi. Hiçbir zaman da sorgulamazdı olanı biteni kadın. Ne akli ererdi ne de isterdi hır güre çıksın. Kanaat ederdi kısaca sonuçta ailesi idi.

Kapıyı usulca kapatıp çıktı dışarı. Kaynanası iki üç saatten evvel uyanmazdı. Hem uyansa bile her şeyi yakınına yerleştirmişti. Suyu, yemeği, ilaçları yerli yerindeydi.

Tam durağa gelmişti ki durup düşündü.

-Ne gerek var buna,

Deyip geçiriyordu içinden bir yandan. Ama içindeki ses avaz avaz bağıriyordu.

Demeye kalmadı ki bineceği otobüs yaklaştı durağa.

Tenha otobüste oturdu ilk gördüğü koltuğa.

Cama dayadı başını usulca. Bir yandan da durak isimlerine bakıyordu ineceği durağı kaçırmamak adına.

Bir saat bile olmamıştı ki vardı otobüs. Düğmeye basıp kapının açılmasını beklerken üstünü başını düzeltiyordu bir yandan. Buruş buruştu üstü.

-Olsun, dedi.

Oldukça yüksek bir bina idi gördüğü. İşte, gelmişti kocasının çalıştığı işyerine. Tahmininden de ihtişamlı idi. Ve anladı neden kocasının bu yasakları getirdiğini. Uymazdı bu ortama, uyamazdı da. Ama her şeye rağmen güzel bulurdu kendini Zehra. Sadece fazla dikkat etmezdi giyim kuşamına ve sevmezdi makyaj yapmayı. Zaten tüm günü evde koşturmakla geçmiyor muydu...

Biraz soluklanmak için bir banka ilişti. Acıkmıştı da. Heyecanlı idi kadın.

-Neden, bu güne kadar bunu yapmadım,

Diye de bir yandan hayıflanıyordu.

İlerde lüks bir araba korna çalıp duruyordu. Tek dikkatini çeken bu korna sesi olmuştu. Genç ve güzel bir kadın direksiyonda oturmuş bir yandan da cep telefonun ile konuşuyordu.

-Vay, ne güzel kadın,

Diye geçirdi içinden. Sonra da kızdı kendine.

-Bana ne ki...

Demesine kalmadan kocasını gördü yaklaşırken.

Oldukça neşeli ve telaşlı görünüyordu adam. Hayret etti. Hiç böyle görmemişti kocasını evdeyken. Hep

suratsız ve hep sitemkârdı adam zira.

-Yoksa beni mi gördü uzaktan da böylesine neşelendi,

Diye safça gülümsedi Zehra.

Adam telaşlı adımlarla arabaya yöneldi ve ön koltuğa geçti. Arabadaki kadınla sarmaş dolaş öpüşüyorlardı. Gözlerine inanamıyordu Zehra. Bu ya bir kâbus ya da kötü bir şaka idi besbelli ki.

Yoksa kocasını başka bir adama mı benzetmişti. Yok, yok, kocası Mümtaz idi gördüğü. Ve kadın gaza basıp beraberce uzaklaştılar.

devam edecek...